

Nua

DANIEL VIDAL-BARRAQUER

Em planto nu a les portes de la infància,
el veig
li pregunto qui sóc.
Em diu que no ho sap
que no reconeix en els meus ulls els seus
que les seves mans
vigoroses en la debilitat
ara són dèbils en la força.
I mentre parla es converteix en mi.
S'obren les portes
i em demana si ha de sortir
No contesto
però els seus peus
acceleren cap a fora dins meu

VIDAL-BARRAQUER, Daniel (inèdit).